

PRIPADNICE LEPŠEG POLA NE ZAOSTAJU za muškim kolegama, ne smetaju im ni sneg ni hladno vreme

Fotografije: Mirna Mitrović

U uniformi književnica, slikarka, strelac i sveštenik

VOJNICI DOBROVOLJCI SU U KASARNI u Valjevu pokazali svoje streljačko umeće, a zatim su se istakli i u bacanju bombe

U KASARNI „ŽIVOJIN MIŠIĆ“ u Valjevu trenutno je na obuci 90 vojnika decembarske klase, među kojima je čak 14 pripadnica lepšeg pola

MARKO TAŠKOVIĆ

U VOJSKU SE VEĆ VIŠE od decenije ide dobrovoljno, ali da je to i dalje deo tradicije, časti i ljubavi prema otadžbini, svedoče i dve devojke, književnica Bojana Marković i slikarka

Dragana Savić.

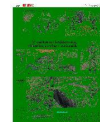
One su deo ekipe u kasarni "Živojin Mišić" u Valjevu, gde su se među 90 vojnika decembarske klase našli i sveštenik Srđan Vasiljević i strelac Aleksa Plevnik.

Mere borbe protiv pandemije kovida 19 učinile su vojsku još

rodnoravnopravnijom pošto maska, beretka i maslinasto-zelena uniforma prekrivaju gotovo svaku vidljivu razliku između 14 devojaka i 76 mladića koji su nedavno položili zakletvu u gradu pored Kolubare.

Decembarci jedinstveno

SRĐAN VASILJEVIĆ (25, DOBRAČA KOD ARILJA) HOĆU DA BUDEM VOJNI SVEŠTENIK

Diplomirani sam teolog, završio sam Bogoslovski fakultet u septembru i došao sam da odslužim vojni rok jer je to za mene velika čast. Moji preci, otac i deda, služili su vojsku. To je porodična tradicija. Želeo sam da dođem u vojsku, najpre da vidim kako sve to izgleda. Meni se jako sviđa hijerarhijski poredak u vojsci. U crkvi isto postoji takav poredak. Postoje velike sličnosti između vojske i crkve.

Želeo bih da možda nekad ostanem da radim pri vojsci kao vojni sveštenik. Posle odsluženja vojnog roka čeka me ženidba, pa parohija. Meni je čast da radim sa vojnicima. Ovdje su momci dobri. Verni su i u duši. Sviđa mi se sve.

Vežbe nisu naporne, čak su i zanimljive, a ovaj sistem sam imao i u srednjoj školi. Rano ustajanje, leganje, poštovanje starešina, a i oni su vojnici da pomognu. Završio sam Bogosloviju u Sremskim Karlovcima, tako da sam imao iskustva sa ovakvim ustrojtstvom.

Nisam imao dilemu da li da idem u vojsku zbog pandemije kovid 19. Čim sam u septembru završio fakultet, odmah sam izabrao da odem u decembarsku klasu. Nakon vojske, u skladu sa tradicijom, planiram da se ženim 28. avgusta, ako Bog da.

Najviše uživam u fizičkim aktivnostima tokom vojnog roka pošto nisam imao priliku 10 godina da se bavim fizičkom aktivnošću. To mi baš prija. Naravno, i gađanja su jako zanimljiva.

DRAGANA SAVIĆ (22, CAGANJE KOD ČAČKA) PLANIRAM DA OSLIKAM I KASARNU

Odlučila sam se da dođem u vojsku zato što mi je otac bio gardista. To je poteklo iz porodice. Inače sam multiumetnica. Želela sam da upišem Vojnu akademiju posle umetničke škole, ali nažalost, nisam imala podršku, pa sam nastavila Umetnički fakultet u Arandelovcu. Mislim da je ovo idealna prilika da, pored umetničke, napravim i vojnu karijeru. Želim kad završim služenje dobrovoljnog vojnog roka da nastavim profesionalni put u vojsci, da konkurisem za podoficira, konkurisala sam za 63. Padobransku brigadu i za gardu, pa ćemo videti. Nadam se da ću postići najbolje rezultate. Posle mesec dana u kasarni mogu reći da je i naporno i dinamično. Tempo je drugačiji nego u civilnom životu, mada sam radila već u raznoraznim firmama, od fabrike za nameštaj do umetničke obrade kamena i drugih stvari, tako da mi fizička obuka nije teška. Takođe, trenirala sam karate, brdski biciklizam, planinarenje... Trudiću se da postignem najbolje rezultate.

Nosim prezime Savić kao Milunka Savić. Trudiću se da opravdam tradiciju. Bila sam u fotografskoj sekciji, oslikavala sam dve čete. Imamo ideju da oslikam i kasarnu. Kad se vratim sa prazničnoog odmora, doneću neke crteže.

vežbaju, gađaju na strelištu, čiste dvorište, kasarnu, odlaze u kantinu, na večerje. Svi sve rade zajedno. I svi imaju istu želju da ostanu u vojsci i posle odsluženja vojnog roka. Štaviše, svi su prilagodili ili čak predodredili svoje školovanje,

profesiju, zanimanje ljubavi prema otadžbini.

“Blic” predstavlja četvoro “guštera” koji su svojom specifičnošću dodatno obogatili duh jedinstva maslinastozelene uniforme.

BOJANA MARKOVIĆ (25), ARILJE DOŠLA SAM DA NAPIšem KNJIGU O VOJSCI

Veoma volim vojsku i uniformu odmalena. A ta ljubav prema vojsci se generacijama prenosi u mojoj porodici. Moj pradedja je bio kapetan prve klase, tata je poručnik, a mamin ujak je bio pukovnik. Odrastala sam uz njih kao uzore. Gledajući njih, pozelela sam i ja da bez obzira na to što sam žensko, obučem uniformu jer je za mene najveća čast služiti svojoj zemlji. Volela bih da ostanem u vojsci i da se profesionalno bavim time u Požegi. A ovdje sam došla i iz još jednog razloga pošto sam pisac, pišem i knjigu. Volela bih da napišem knjigu koja bi odala počast svim našim palim junacima, počev od Prvog balkanskog rata pa sve do Košara. Volela bih da je nazovem „Pradedin amanet“ zato što smo svi mi odrastali prema tom njegovom uzoru koji je tata kasnije preneo na mene, a nadam se da ću i ja na svoju decu.

Želela sam da lično prikupim materijal i da proživim i sama sve to. Sviđa mi se način na koji ljudi ovdje funkcionišu. Vojska je jedna velika porodica. Hijerarhija mora da se poštuje, ali prvenstveno vojska je jedna velika porodica i prosto gde je jedan, tu su svi i tako radimo svi za sve. Jako su lepi dani u vojsci. Bez obzira na to što je decembar i što su hladni dani, ovo je jako dobro iskustvo zato što čovek vidi od čega je napravljen. Došla sam i da se malo očeličim. Jeste na početku bilo teško uklopiti se i upoznati se sa tim ritmom. Nisam do sada imala takvo iskustvo, da je sve tempirano i da se sve prati po određenoj šemi. U tom smislu malo je bilo neobično prva

dva-tri dana dok nisam ušla u ritam, ali opet bih to ponovila definitivno. Ovo je nešto što se pamti ceo život. U mojoj spavaoni je šest žena, a mislim da je u celoj kasarni 14. Mnogo se dobro slažemo.

Kada god mogu, pišem. Posle večerje približim nešto u telefon. U porodici su svi ponosni. Mama je osoba koja me najviše podržavala da dođem u vojsku. I tata, naravno. Ali on uvek brine da li ću se snaći ili ne. Hvala Bogu, opravdala sam poverenje.

ALEKSA PLEVNİK (20), LAZAREVAC BIŃ SAM STRELAC, BIĆU PROFESIONALNI VOJNIK

Odlučio sam se za dobrovoljno služenje vojnog roka jer mi je otac bio u 63. padobranskoj brigadi. Imao sam želju da služim vojsku još od malih nogu i eto, sa 20 godina sam došao ovdje. Radio sam neko vreme posle srednje škole pošto sam ranije krenuo, pa nisam mogao odmah u vojsku jer nisam imao 19 godina.

Inače, volim oružje. Trenirao sam streljaštvo osam godina, a plivanje sedam godina. Starešine objašnjavaju svima sve što treba. Na sve se naviknemo i sve naučimo s vremenom. Društvo je odlično, svi za jednog, jedan za sve. To je najlepša stvar.

Zbog pandemije raspoređeni smo tako da nas je manje u sobama, nosimo maske, držimo fizičku distancu čak i u stroju. Stvarno se pridržavamo tih mera striktno. Nisam imao nikakvu dilemu zbog pandemije da li da dođem u vojsku, a planiram profesionalni put u vojsci nakon vojnog roka.